

kon haar immers niet schelen of ze landen zouden of niet? Ze vroeg: varen we snel? maar vergat naar het antwoord te luisteren.

— Weet je wien jij had moeten hebben om mee te varen? vroeg hij plotseling. De Vliegende Hollander. Als ik jou was, had ik hem gezocht. Hij mag in geen enkele haven ankeren, — en misschien kon je hem troosten.

— Maar hij mag geen vrouw aan boord hebben, zei ze spits, juist om dien troost.

Hij voelde zich door haar geslagen, wist tegelijkertijd zeker dat hij landen zou. Zijn wil sterkte zich in hem, en hij tuurde met stekenden blik, als verwachtte hij dat de kust nu voor hem zichtbaar zou worden.

Het duurde wel eindeloos lang. De duisternis sloot hen in, zacht aansluitend; een lichte nevel maakte de wereld klein. Ze aten nog eens van het droge brood, al voor de derde maal, waren niet meer zoo zuinig met de melk. Niet ver van hen af zagen ze een groote, verlichte boot varen; het leek een wonderding, warm vuur straalde uit de ronde vensters, en het bewoog zich zwevend tusschen het grijs van hemel en water. Ze bleven er zoolang mogelijk naar kijken. Eindelijk leek het gedoofd achter de kim, als een meteor. Toen stak Frans ook hun lantaarn aan, boven in den mast. Een oogenblik voelden ze zich nu minder eenzaam. Ze zagen iets van het roode schijnsel vallen voor hun boot, 't was of ze er zich aan warmen konden. Maar al gauw verloren ze dat gevoel weer, en ze bleven leeg achter. De wind had iets scherps gekregen; hij schoot nu met rukken aan, blies dan eenigen tijd met gelijke kracht, om plotseling weer uit te schieten, en den lagen kant van de boot dieper weg te drukken in het zwalpende water. Ina vroeg niets meer. Ze zat voorover gebogen, haar armen over haar borst gekruist, haar oogen dicht. Ze zou alles verdragen, ze had dit zelf gewild, ook de kou, waaraan ze niet gedacht had, en haar groote moeheid. Haar hoofd was zwaar, het bloed bonsde pijnlijk bij de slapen, en ze kon het niet stil houden, maar schudde het zacht heen en weer. Wie zoo vlucht, dacht ze, zoo dat het eindeloos lijkt te duren, die kan nooit weerom.

Langzamerhand raakte ze doorziet van zelfvernedering. Ze had dit ergste gedaan: vluchten uit eigen boos opzet, om de vlucht zelf alleen, want ze zag geen stipje van een leven daarachter; — weggaan met een man, waarvan ze niet hield, en die haar niet begeerde. Ze mocht dus niet schreien bij hem, — ze moest denken aan dien ander. Maar had ze Jacques nog lief? dat wist ze niet. Ze wist alleen, dat hiervan geen terugkeer was.

Frans riep haar bij haar naam. — Je moet mijn jekker halen, zei hij, en dien aandoen, — dan probeeren te slapen.

— En jij dan? vroeg ze.